

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389001136.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Efter den gamle Herres Hjemkomst forløb et Par Dage, før Taarnkammeret kom paa Bane; thi først havde Man fuldt op at gjøre med at optænke, fremsætte og bedømme de mange forskjellige Maader, paa hvilke sorte Mads kunde have været fanget, samt med at opfinde de rimeligste Hypotheser angaaende hans nærværende Opholdssted. Og dernæst medtog det en lang Tid, omstændelig og nøjagtig at fortælle de tvende Dages Uhrfuglejagt ved Rydhauge. Da nu ogsaa dette rige Æmne omsider var udtømt - det vil sige: da enhver baade skudt og fejlet Fugls Historie var fortalt, tilfredsstillende Grunde anførte ved ethvert Fejlskud, skarpsindige Sammenligninger anstillede mellem Hunde og Geværer o.s.v., o.s.v. - begyndte Frøkenen at lede Samtalen hen paa det berygtede Værelse, idet hun fortalte sin Fader Kjerestens Natteleje der, og gjorde ham opmærksom paa dennes usædvanlige Alvorlighed. Han havde nu i dette sit andet Forhør tvende Inquisitorer, af hvilke især den unge Dame gik ham saaledes paa Klingen med sine skjelske Drillerier, at han omsider fandt for godt at tilbagekalde sin forrige Benægtelse, og tilstaae, at han ikke skjøttede om at ligge der oftere. »Er det for en Cavalier?« sagde Frøkenen, »at være bange for en Skygge? jeg er kun et Fruentimmer, og dog tør jeg prøve at bestaae et saadant Eventyr.« »Det koster min Fux,« svarede Junkeren, »I vover det ikke!« »Jeg sætter min Belle lige imod!« raabte hun. Man troede, det var hendes Spøg; men da hun haardnakket paastod Væddemaalets Holdelse, stræbte baade Kjeresten og Faderen at formaae hende til at afstaae fra saa voveligt et Foretagende. Hun var ubevægelig. Nu ansaa Junkeren det altsaa for nødvendigt, at skrifte Alt reentud Den Gamle rystede paa Hovedet; Frøken Mette loe, og paastod han havde drømt, og, for at overbevise 56 ham derom, fandt hun sig saa meget mere forpligtet til at opfylde sit Løfte. Den gamle Herre, hvis Faderstolthed smigredes ved Datterens Mod, gav hende nu sit Bifald; og Alt, hvad Junker Kaj kunde opnaae, var: at en Klokkestreng blev anbragt ved Sengen, og at hendes Kammerpige maatte ligge paa en Feldtseng i samme Værelse. Frøkenen betingede sig derimod, at alle Mennesker paa Gaarden skulde forblive i deres Senge, at det ikke siden skulde hedde: Man havde bortskræmmet Spøgelset, og at Ingen maatte have Lys efter Klokken elleve. Fader og Kjereste maatte tage Nattequarteer i det saakaldte forgyldte Gjestekammer, som kun var adskilt fra Taarnkammeret ved en lang Gang. Hos dem hang den Klokke, med hvilken den unge Dame i Nødsfald kunde ringe Storm. Moderen - ikke mindre heroisk end Datteren - gav villig sit Minde til Eventyret; og næste Nat blev bestemt til dets Udførelse.